

Arrest

nr. 230 246 van 16 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MAERTENS *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U diende op 9 februari 2016 een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ). U verklaarde afkomstig te zijn uit Hayabley, Djibouti, en te behoren tot de clan Yoonis Muse. U ontmoette een jongeman waarmee u een relatie aanging. Jullie hadden twee maanden een relatie toen u betrapt werd door uw stiefmoeder. U besloot over de relatie te vertellen aan uw vader. Uw vader werd kwaad en verbood u met de jongeman te huwen omdat hij niet rijk was. U werkte als huishoudster bij een gezin in Quartier 6.

Toen u op 24 november 2015 terugkwam na uw werk, zag u dat er een huwelijksceremonie was georganiseerd. Toen bleek dat uw vader, zonder met u te overleggen, had besloten u uit te huwen aan A.B.A., een rijke oude man. Diezelfde avond werd het huwelijk bij u thuis voltrokken. De volgende ochtend vluchtte u naar het huis van een vriendin. Uw vader heeft u gezocht, vond u en bracht u terug naar huis, waar hij u sloeg, opgestoot door uw stiefmoeder. U viel op de grond en brak een bot in uw onderrug. Daardoor kon u niet opstaan. U werd geholpen door uw broer en zus, die u medicijnen brachten. Twee dagen later werd de huwelijksakte naar uw huis gebracht door uw echtgenoot. U verbleef vijf dagen thuis. Op de zesde dag waren uw vader en stiefmoeder niet thuis. U vroeg uw broer om u te helpen vluchten. Hij regelde een taxi voor u, waarmee u vluchtte naar het huis van Nimco Hassan, de vrouw waarbij u werkte als huishoudster. U vertelde Nimco over het probleem. Zij zei dat uw vader wist waar ze woonde, en dat u er niet veilig zou zijn. Ze verhuisde u naar het huis van een vriendin. Twee dagen later kwam Nimco terug om te zeggen dat uw vader bij haar was langs geweest met uw man en politieagenten. Nimco had gedurende de periode dat u voor haar werkte geld voor u gespaard. Ze zocht met behulp van dat geld nu een smokkelaar om u te helpen het land te verlaten. Op 29 december 2015 verliet u Djibouti per vliegtuig. U kwam op 30 december aan in een onbekend land in Europa, waar u naar een huis van een vrouw werd gebracht. Daar verbleef u tot 8 februari 2016, wanneer u naar België vertrok en dezelfde dag aankwam. **Op 2 augustus 2017 ging het CGVS over tot een beslissing tot "weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus"**. Op 4 september 2017 diende u een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV). Op 18 december 2017 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS (arrestnr. 196784).

Op 23 augustus 2018 diende u een **tweede verzoek** om internationale bescherming in bij de DVZ. U verklaarde voor het CGVS dat u zich houdt aan het eerder door u afgelegde asielrelaas (zie notities van persoonlijk onderhoud dd. 21 februari 2019, p. 4). U voegde hier aan toe dat u op 10 november 2016 scheidde van uw echtgenoot, A.B.A. (p. 4 en 11). Intussen had u in België een kortstondige relatie met A.A.O. (O.V. nr. 8.094.604 - C.G. nr. 15/17497) en beviel u op 22 november 2018 te Ottignies-Louvain-la-Neuve van zijn dochter, S.B.A. (O.V. nr. 8.209.261 - C.G. nr. 16/12229/C), die niet officieel erkend werd door haar biologische vader (p. 5-6) en tot uw spijt onder de familienaam van uw ex-echtgenoot geregistreerd werd (p. 4 en 11). Bij terugkeer naar Djibouti vreest u dat uw dochter, S.B.A., vrouwelijke genitale verminking zal ondergaan (p. 8). Bovendien vreest u dat uw ouders u zullen slaan indien ze te weten komen dat u een dochter heeft die buiten het huwelijk werd geboren (p. 9-10).

Ter staving van uw tweede verzoek legt u volgende documenten neer: (1) een scheidingscertificaat (nr. 50/2016) opgesteld op 10 november 2016 door het Ministerie van Justitie van de Republiek Djibouti, (2) een kopie van een geboorteakte op naam van uw dochter, S.B.A., afgeleverd op 6 december 2018 te Ottignies-Louvain-la-Neuve, (3) een medisch attest van niet-besnijdenis op naam van S.B.A. opgesteld op 22 november 2018 te Ottignies, (4) een kopie van een bijlage 26quinquies op naam van Ay.A.O. en (5) een e-mail van fedasil met de vraag een afspraak vast te leggen om uw kind te kunnen registreren.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u op 9 februari 2016 een **eerste verzoek** om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ). Op 2 augustus 2017 ging het CGVS over tot een beslissing tot "weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus". Op 4 september 2017 diende u een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV). Op 18 december 2017 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS (arrestnr. 196784).

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming werd door het CGVS onder meer geargumenteed dat de informatie uit het visumdossier de geloofwaardigheid van uw voorgewende profiel en relaas totaal ondermijnt en dat u geen zicht biedt op uw werkelijke leefomstandigheden. Bovendien bleek de chronologie van de documenten in het visumdossier in conflict met de chronologie van uw relaas. De geloofwaardigheid van uw verklaringen m.b.t. het gedwongen huwelijk en de daarop volgende opsluiting in uw huis werden daarop ondermijnd. Ook de RvV stelde in haar arrest dat u niet alleen intern incoherente verklaringen aflegde over uw reisdocumenten maar dat uw verklaringen evenmin overeen stemden met de objectieve informatie in uw visumdossier. Ook stelde de RvV "Haar voorgehouden leefsituatie, waarop haar asielrelaas – dat zij gedwongen werd te huwen met een rijke oude man – gestoeld is, wordt echter volledig onderuit gehaald door de informatie uit haar visumdossier, waaruit blijkt dat zij sinds 2011 werkzaam is als juriste bij "Port de Djibouti" en aldus een hoogopgeleide, financieel onafhankelijke vrouw is.", "Verzoekster is dus ook op het punt van haar identiteit en profiel onwaarachtig. Deze vaststellingen doen derhalve afbreuk aan verzoeksters voorgehouden asielmotieven." En "De vaststelling dat de data van de documenten in het visumdossier niet stroken met de chronologie van verzoeksters asielrelaas haalt dan ook opnieuw de geloofwaardigheid van verzoeksters asielmotieven – het gedwongen huwelijk en de daaropvolgende opsluiting bij haar thuis – fundamenteel onderuit." (zie arrestnr. 196784).

Wat betreft de **nieuwe elementen** die u aanhaalt in het kader van uw **tweede verzoek** om internationale bescherming kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.

Hoewel u aan het initiatief ligt van deze asielprocedure en hoewel u de enige ontvanger van deze beslissing bent, werd S.B.A. er door u uitdrukkelijk en integraal bij betrokken in elke etappe van dit verzoek. Haar naam komt namelijk uitdrukkelijk voor in het document "bijlage 26quinquies", ingeschreven op 18/09/2018. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 februari 2019 (p. 8) vermeldde u het risico, wat haar betreft, op vrouwelijke genitale verminking.

Na een volledig onderzoek van uw administratieve dossier meent het Commissariaat-generaal dat het nodig is, afzonderlijke beslissingen voor u en voor S.B.A. te nemen omdat het specifieke elementen vaststelt die dit rechtvaardigen.

Ter staving van uw verzoek haalt u de vrees voor vrouwelijke genitale verminking in hoofde van S.B.A., die de Djiboutiaanse nationaliteit bezit en geboren werd op 22 november 2018 in Ottignies-Louvain-la-Neuve (persoonlijk onderhoud van 21 februari 2019, p. 8). U haalt geen persoonlijke vrees aan die verband houdt met het risico op vrouwelijke genitale verminking voor uw dochter(s).

Uit het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming blijkt dat u niet voldoende en/of tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat. Bovendien bestaan er geen ernstige en bewezen gronden die erop wijzen dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Gevraagd "Zou u persoonlijk problemen hebben in Djibouti indien u terugkeert naar Djibouti" (p. 9) repliceert u "Vader en moeder zullen me vragen naar de manier waarop mijn dochter werd geboren, ze zullen zeggen dat ik een kind kreeg buiten het huwelijk en gewoon uit vriendschap met een man, enkel ik en zus weten dit" (p. 9). Verder verklaart u dat uw ouders u zullen slaan indien u zegt dat uw dochter buiten het huwelijk werd geboren (p. 10). Ten eerste kan opgemerkt worden dat tot op heden enkel uw zus weet dat u een buitenechtelijk kind heeft (p. 9-10) en dat uw zus niets slecht zegt over het feit dat u buiten het huwelijk een kind kreeg (p. 10). Wat betreft uw ouders verklaarde u enerzijds dat zij niet weten dat u een kind heeft (p. 9) en anderzijds dat uw ouders op dit moment niet weten dat uw dochter buiten het huwelijk werd geboren (p. 10). Hoe dan ook dient besloten te worden dat u de door u aangehaalde mogelijke persoonlijke problemen enkel baseert op vermoedens en veronderstellingen. U slaagt er niet in om deze hypothetische vrees te concretiseren. Bovendien, wanneer de protection officer van het CGVS u opwierp "Kan u verstoppen op welke manier uw kind werd geboren bij terugkeer naar Djibouti?" repliceerde u "Misschien wel" hetgeen uw ingeroepen vrees danig ondermijnt. Daarnaast blijkt eveneens dat -hoewel u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming beweerd had dat uw vader u uithuwelijkte, - uw vader, moeder, broers en zussen u hielpen om te scheiden (p. 4). Zo verklaarde u dat, toen u zich in België bevond, uw moeder, vader, broers en zussen aan uw echtgenoot, A.B.A., de scheiding voorstelden, dat hij eerst weigerde d(p. 4 en 6) doch nadien accepteerde (p. 4) en dat uw echtgenoot later ook zelf besloot dat hij de scheiding wilde (p. 7).

U verklaarde dat uw vader de scheiding regelde, dat uw vader de beslissing nam en u hielp scheiden en dat uw vader akkoord was met de scheiding (p. 6). U legt een scheidingscertificaat (nr. 50/2016) neer opgesteld op 10 november 2016 door het Ministerie van Justitie van de Republiek Djibouti waaruit blijkt dat uw vader als mandataris fungeerde om uw scheiding legaal te laten voltrekken. Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten kan aldus niet blijken dat u zich actueel in een conflictueuze situatie met uw familieleden zou bevinden. Uw loutere verklaring dat uw ouders u zouden slaan - indien u al zou besluiten op te biechten dat uw dochter buiten het huwelijk geboren werd - is dan ook onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd.

Het door u neergelegde scheidingscertificaat (nr. 50/2016) opgesteld op 10 november 2016 door het Ministerie van Justitie van de Republiek Djibouti werd hoger reeds besproken. De door u neergelegde kopie van een geboorteakte op naam van uw dochter, S.B.A., afgeleverd op 6 december 2018 te Ottignies-Louvain-la-Neuve, het door u neergelegde medisch attest van niet-besnijdenis op naam van S.B.A. opgesteld op 22 november 2018 te Ottignies, de door u neergelegde kopie van een bijlage 26quinquies op naam van Ay.A.O. en de door u neergelegde e-mail van fedasil met de vraag een afspraak vast te leggen om uw kind te kunnen registreren doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

In verband met uw minderjarige dochter S.B.A., geboren op Ottignies-Louvain-la-Neuve op 22 november 2018, hebt u, wat haar betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking in geval van terugkeer naar Djibouti aangehaald. Na een grondig onderzoek van de aangehaalde vrees in hoofde van dit kind heb ik besloten, haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.

Ten informatieve titel vestig ik uw aandacht op het feit dat België vrouwelijke genitale verminking streng veroordeelt. Deze praktijk maakt het voorwerp uit van een specifieke strafbaarstelling in het Belgisch recht op basis van de volgende wetsbepalingen:

Artikel 409 van het Strafwetboek:

“§1. Hij die eender welke vorm van verminking van de genitaliën van een persoon van het vrouwelijk geslacht uitvoert, vergemakkelijkt of bevordert, met of zonder haar toestemming, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie jaar tot vijf jaar. De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar.”

§2. Indien de verminking uitgevoerd wordt op een minderjarige of met een winstoogmerk, is de straf opsluiting van vijf jaar tot zeven jaar.”

§ 3. Indien de verminking een ongeneeslijk lijkende ziekte of een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt, is de straf opsluiting van vijf jaar tot tien jaar.

§ 4. Wanneer de verminking zonder het oogmerk om te doden, toch de dood ten gevolge heeft, is de straf opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar.”

§ 5. Is de in § 1 bedoelde verminking op een minderjarige of een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, uitgevoerd door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de onbekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer, dan wordt het minimum van de bij de §§ 1 tot 4 bepaalde straffen verdubbeld in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting.”

Artikel 10ter, 2° van het Wetboek van Strafvordering:

“Eenieder kan in België vervolgd worden wanneer hij zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan: ... 2° een van de misdrijven bepaald in de artikelen 371/1 tot 377 en 409, van hetzelfde Wetboek, indien het feit werd gepleegd op een minderjarige.”

Artikel 422 bis van het Strafwetboek, dat het niet-verlenen van bijstand aan een persoon in gevaar strafbaar stelt en betrekking heeft op elke persoon die het gevaar voor een jong meisje dat wordt

bedreigd met genitale verminking, niet zou melden, bepaalt het volgende: "Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete [...] wordt gestraft hij die verzuimt hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeert, hetzij hij zelf diens toestand heeft vastgesteld, hetzij die toestand hem is beschreven door degenen die zijn hulp inroepen. [...] De straf bedoeld in het eerste lid wordt op twee jaar gebracht indien de persoon die in groot gevaar verkeert, minderjarig is."

De commissaris-generaal dient u ervan op de hoogte te brengen dat het krachtens artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering zijn plicht is om, bij de uitoefening van zijn functie, bij de procureur des konings elke inbreuk op artikel 409 en 422 bis van het Strafwetboek aan te geven.

Wat uw eigen genitale verminking betreft, wordt dit element niet in vraag gesteld. Deze beslissing is echter niet gebaseerd op de realiteit van de verminking die u hebt ondergaan. Wat de afwezigheid van vrouwelijke genitale verminking bij uw dochter betreft, werd dit document in aanmerking genomen door het Commissariaat-generaal bij de erkenning van de vluchtelingenstatus aan S.B.A.. Dit document versterkt namelijk de overtuiging van het Commissariaat-generaal dat uw dochter moet worden beschermd.

Ten slotte heeft het louter feit dat u de ouder bent van een dochter die als vluchteling werd erkend, geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch het recht op erkenning van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig het beginsel van de gezinseenheid.

Het principe van de gezinseenheid kan leiden tot een uitbreiding van de internationale bescherming voor personen aan wie er niet wordt gevraagd te bewijzen dat ze persoonlijke redenen hebben om vervolging te vrezen wegens een van de gronden van het Verdrag van Genève of dat ze persoonlijk een risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980, en moet worden begrepen als een afgeleide vorm van bescherming, een gevolg van de kwetsbare situatie waarin het gedwongen vertrek van hun echtgenoot of van hun natuurlijke beschermer hen plaatst. Deze uitbreiding kan alleen gunstig zijn voor personen ten laste en voor zover geen enkele specifieke omstandigheid in verband met de status van deze personen of met hun betrokkenheid bij de handelingen bedoeld in artikel 1, afdeling F van het Verdrag van Genève of in artikel 55/4 van de Wet van 15 december 1980 dit in het gedrang brengt. Naast de echtgenoot of de partner van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, kunnen zijn kinderen ten laste alsook andere naaste familieleden van wie bewezen is dat ze te zijnen laste zijn, deze uitbreiding genieten. Met persoon ten laste bedoelen we een persoon die wettelijk onder het gezag staat van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, of die wegens zijn leeftijd, invaliditeit of de afwezigheid van eigen bestaansmiddelen afhangt van zijn materiële of financiële bijstand. Aangezien u niet ten laste van uw dochter S.B.A. bent, kunt u geen aanspraak maken op de toepassing van het beginsel van de gezinseenheid.

In verband met het feit dat u de opvoeding van uw kinderen in België wilt verzekeren, merkt het Commissariaat-generaal op dat het zich in het kader van zijn bevoegdheid op basis van de wet van 15 december 1980 uitsluitend uitspreekt over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg valt het respect voor het privé- en gezinsleven in België niet onder de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal, dat zich beperkt tot een onderzoek van de elementen in verband met de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat mevrouw Ay.A.O. de ouder is van een minderjarig kind dat de vluchtelingenstatus heeft gekregen."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 21 juni 2019 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van *“artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011”*, van *“artikel 2, j° van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011”*, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, *“van het adagium «patere legem quam ipse fecisti»”*.

Verzoekster stelt dat ze opnieuw asiel heeft aangevraagd omdat haar problemen nog steeds actueel zijn en zij niet terug kan keren naar Djibouti. Ze voegt eraan toe dat ze een alleenstaande moeder van een meisje is en dat ze in haar naam en in naam van haar dochter een verzoek om internationale bescherming indiende en dat ze tijdens het gehoor herhaaldelijk duidelijk aangaf te vrezen voor besnijdenis van haar dochter. Verzoekster voert aan dat verweerder *“op flagrante wijze de materiële motiveringsplicht schendt door geen rekening te houden met de vluchtelingenstatus van de dochter van verzoekende partij. Dit vormt nochtans een van de hoofdredenen waarom verzoekende partij een nieuwe asielaanvraag indiende”*. Ze wijst erop dat verweerder de aangehaalde vrees in hoofde van haar dochter aanvaardde en haar de vluchtelingenstatus toekende en dat verweerder aldus erkent dat *“in hoofde van de dochter van verzoekende partij een ernstig risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat in Djibouti en erkende haar als vluchteling”*.

Waar verweerder meent dat *“er in casu "specifieke elementen" voorhanden zouden zijn die het zouden rechtvaardigen om het dossier van verzoekende partij en haar dochter apart te behandelen en de dochter te erkennen als vluchteling en de asielaanvraag van verzoekende partij af te wijzen”*, betoogt verzoekster dat indien *“verwerende partij de mening is aangedaan dat er bescherming dient te worden geboden aan de dochter van verzoekende partij, dan dient er tevens - conform het beginsel van familiale eenheid - bescherming te worden geboden aan verzoekende partij”*.

Verzoekster benadrukt dat ze op heden een alleenstaande moeder is en dat de volledige zorg en opvoeding voor haar dochter op haar schouders ligt, dat er niet wordt getwijfeld aan haar Djiboutiaanse nationaliteit noch aan die van haar dochter en dat verzoekster daarnaast uiteengezet heeft te vrezen voor haar familie omdat zij een buitenechtelijk kind heeft gekregen en dat dit nooit aanvaard zal worden door haar familie. Verzoekster herneemt dat haar dochter erkend werd als vluchteling en onmogelijk kan terug keren naar Djibouti, dat verzoekster de moeder, ouder en wettelijke vertegenwoordiger van het kind en verantwoordelijk voor de opvang opvoeding en opleiding van het kind is. Zij betoogt dat verweerder, die het verzoek om internationale bescherming van verzoekster en haar dochter apart behandelde en aan de aan de ene internationale bescherming gaf en de andere simpelweg terug wilde sturen naar Djibouti, klaarblijkelijk het hoger belang van het kind uit het oog verliest.

Verzoekster wijst op het principe van *“familiale eenheid”* en haalt artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 aan. Zij betoogt dat de huidige beslissing haar verplicht voor eeuwig gescheiden te worden van haar kind, wat eveneens een flagrante schending inhoudt van de rechten en het hoger belang van het kind.

Verzoekster stelt dat ze onderdeel van het kerngezin is en wel degelijk in aanmerking komt voor bescherming omwille van de familiale eenheid. Zij verwijst naar artikel 2, j° van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011.

Daarnaast wordt er volgens verzoekster *“tevens aan voorbijgegaan dat de bestreden beslissing impliceert dat de dochter van de verzoekende partij zal opgroeien zonder moeder - nochtans moet de Richtlijn conform het hoger belang van het kind worden gelezen - considerans 18 van de Richtlijn”*. Zij wijst erop dat gezinshereniging uitgesloten is voor verzoekster, gezien dit niet mogelijk is tussen een ouder en een begeleide minderjarige, zoals *in casu*.

Verzoekster verwijst naar de richtlijn die wordt gehanteerd wat betreft de erkenning van ouders wiens kinderen erkend werden als vluchteling, welke zij tevens voegt bij haar verzoekschrift. Verzoekster kan niet inzien waarom verweerder haar eigen richtlijnen niet opvolgt en meent dat deze het beginsel van coherentie heeft geschonden. Verzoekster is van mening dat verweerder *“het adagium "patere legem quam ipse fecisti" heeft geschonden omdat de commissaris-generaal altijd hetzelfde beleid heeft gehanteerd met betrekking tot de ouders van kinderen die als vluchteling worden erkend, zijnde: wanneer er een beslissing is om een kind te erkennen, wordt de moeder ook automatisch erkend wanneer zij asiel aanvraagt.”*.

Verzoekster concludeert dat verweerder aldus manifest “de 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen2, B.S. 31 december 1980, artikel 23, §2 i° artikel 2, j, van de Richtlijn 2011/95/EU en het beginsel “*patere legem quam ipse fecisti*” schendt. Zij betoogt dat voormelde artikelen tevens werden geschonden doordat zij niet conform considerans 18 van de Richtlijn 2011/95/EU gelezen werden.

In hooforde vraagt verzoekster om haar de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een “*Uittreksel van kruispuntmi: "Beleid CGVS als RvV een kind erkent als vluchteling en de ouders niet."*”

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. In het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 2 augustus 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, gezien geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters verklaringen aangaande haar voorgehouden profiel (dat flagrant strijdt met de informatie uit verzoeksters visumdossier) en levensomstandigheden in Djibouti, noch aan haar vluchtmotieven, met name het voorgehouden gedwongen huwelijk. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nummer 196 784 op 18 december 2017:

“2.3. De Raad benadrukt dat een persoon die verzoekt om internationale bescherming de plicht heeft volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over de asielaanvraag. Het is in de eerste plaats aan verzoekende partij om de nodige elementen aan te brengen bij de asielinstanties zodat zij kunnen oordelen over de nood aan internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van verzoekende partij dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hierbij is uiteraard essentieel dat de verzoekende partij waarheidsgetrouw en oprecht is. Dit kan in casu niet blijken.”

2.4. Vooreerst legt verzoekster compleet tegenstrijdige verklaringen af over haar reisdocumenten. Zo gaf verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat zij niet weet of het paspoort – waarmee zij naar België reisde en waarover zij verklaarde dat het een echt paspoort was dat zij samen met de

smokkelaar had aangevraagd bij de overheid van Djibouti – een visum bevatte, maar kon wel stellen dat dit paspoort op een andere naam stond, met name S. (verklaring DVZ, punt 24).

Tijdens haar interview bij het CGVS verklaarde verzoekster daarentegen dat de smokkelaar alles had geregeld en dat verzoekster helemaal niets had gedaan – behalve het geven van een pasfoto (gehoorrappport van het CGVS van 3 mei 2017 (hierna: CGVS-verslag), p. 13) –, dat het paspoort op een andere naam, A. stond en dat de smokkelaar ook alles geregeld had om het visum te bekomen (CGVS-verslag, p. 14-15). Dergelijke incoherente verklaringen over het paspoort waarmee ze beweerdelijk naar Europa is gereisd, doen afbreuk de geloofwaardigheid van deze beweringen. Waar verzoekster louter ontkent deze verklaringen te hebben afgelegd en stelt dat ze dacht dat “hij vorige keer vroeg of je een paspoort kon aanvragen in je land van herkomst. Maar ik heb niet verklaard dat ik een paspoort heb aangevraagd”, alsook dat ze “geen naam gezegd” heeft (CGVS-verslag, p. 15), vindt dit niet de minste steun in het administratief dossier. In het gehoorverslag van de DVZ, liet zij optekenen: “Heb je je paspoort zelf aangevraagd, of heeft de smokkelaar dit gedaan?”, “Hij heeft het samen met mij aangevraagd.”, “Waar heb je het aangevraagd”, “De afdeling voor de paspoorten, de overheid van Djibouti”. “Ken je de naam?” “S.” (verklaring DVZ, punt 24). Verzoeksters uitleg in het verzoekschrift is dan ook niet aannemelijk.

2.5. Verzoekster legt niet alleen intern incoherente verklaringen af over haar reisdocumenten. Haar verklaringen stemmen evenmin overeen met de objectieve informatie vervat in haar visumdossier, toegevoegd aan het administratief dossier. Hieruit blijkt dat verzoekster - zoals vereist wordt - een visumaanvraag had ingediend bij de Franse ambassade te Djibouti onder haar eigen naam, A.A.O., en bovendien in het bezit was van een eigen paspoort. Dit paspoort werd haar afgeleverd op 30 april 2015, wat overigens ruim een half jaar voor de aanvang van haar voorgehouden problemen was, en acht maanden voor haar vertrek uit Djibouti. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, ontkende verzoekster louter dat zij onder haar eigen naam gereisd heeft en dat “[d]ie man heeft het voor mij gedaan” (CGVS-verslag, p. 17), wat de vastgestelde incoherenties bezwaarlijk kan verschonen. Dit klemt te meer nu er vingerafdrukken genomen worden bij een visumaanvraag en de smokkelaar dus onmogelijk “alles” voor verzoekster kan geregeld hebben. Hierop gewezen, verklaarde verzoekster opeens het volgende: “Die dag dat ik zei dat hij een foto had genomen van mij. Toen zei hij: ‘kom, ik breng je ergens.’ Ik heb vingerafdrukken moeten afgeven, maar hij heeft met niet verteld dat hij een paspoort voor me zou regelen.” (CGVS-verslag, p. 17). Daargelaten dat verzoekster haar verklaringen duidelijk aanpast naarmate zij geconfronteerd wordt met ongerijmdheden, maakt haar uitleg op zich eveneens een flagrante tegenstrijdigheid uit met haar eerdere verklaringen waar zij duidelijk stelde dat zij niets hoeft te doen voor het verkrijgen van de reisdocumenten, behalve dan het geven van een pasfoto (CGVS-verslag, p. 13, p. 14). Dat verzoekster nog stelde dat de “protection officer” haar niet expliciet naar vingerafdrukken heeft gevraagd (CGVS-verslag, p. 18), kan dan ook niet verschonen, nu verzoekster tweemaal uitdrukkelijk heeft aangegeven zelf niets te hebben gedaan voor het bekomen van haar paspoort. Uit deze vaststellingen kan enkel afgeleid worden dat verzoekster beseft dat haar verklaringen onwaarachtig voorkomen en dan ook aanpast waar nodig.

2.6. Verzoekster houdt dus haar reispaspoort achter voor de Belgische asielinstanties, vermoedelijk om zo de hierin vervatte informatie over een door haar verkregen Schengenvisum, het ogenblik en de wijze van haar vertrek uit haar land van herkomst, verborgen te houden. Gelet op verzoeksters visumdossier en haar tegenstrijdige verklaringen aangaande haar reisdocumenten, is het geheel redelijk aan te nemen dat verzoekster onder haar eigen naam van Djibouti naar Europa is gereisd met een toeristenvisum uitgereikt door de Franse autoriteiten. Dat verzoekster, ook na confrontatie met de vastgestelde tegenstrijdigheden en verzoeksters visumdossier, blijft volharden in haar ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot haar reis, maakt duidelijk dat verzoekster pertinent en doelbewust de Belgische asielinstanties tracht te misleiden.

Bijkomend merkt de Raad nog op dat verzoeksters verklaringen over de financiering van haar beweerde smokkelaar niet ongeloofwaardig voorkomen (“Ze (N.H.) heeft geld voor me gespaard, elke maand spaarde ze 10.000 frank voor me, voor het geval dat ik het nodig zou hebben, voor het geval iemand dood zou gaan. Toen zei ze: ‘ik heb je geld, dat je gespaard heb, ik ga de rest proberen in te zamelen en een man zoeken die je van hier kan redden. Die je naar het buitenland kan brengen’.”, CGVS-verslag, p. 13). De Raad ziet niet in – noch maakt verzoekster aannemelijk – waarom verzoeksters bazin N.H. elke maand 10.000 frank voor verzoekster zou sparen, temeer nu verzoeksters maandloon slechts 30.000 frank bedroeg (CGVS-verslag, p. 6) en verzoeksters bazin haar loon aldus met een derde zou verhoogd hebben en dit zou gespaard hebben zonder verzoeksters medeweten.

Dergelijke ongeloofwaardige verklaringen bevestigen slechts dat verzoekster niet met de hulp van een smokkelaar naar Europa gereisd is.

2.7. Verder ondermijnt de informatie uit het visumdossier de geloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden profiel en vermeende levensomstandigheden in Djibouti. Zo hield verzoekster bij het CGVS voor dat zij slechts tot haar elf jaar naar school gegaan was om het huishouden te kunnen doen thuis (CGVS-verslag, p. 4), sinds 2012 als huishoudster bij N.H. aan de slag ging (CGVS-verslag, p. 5) en haar gezin arm was omdat haar vader geen vast werk had en alles opdeed aan qat (CGVS-verslag, p. 16). Haar voorgehouden leefsituatie, waarop haar asielrelaas – dat zij gedwongen werd te huwen met een rijke oude man – gestoeld is, wordt echter volledig onderuit gehaald door de informatie uit haar visumdossier, waaruit blijkt dat zij sinds 2011 werkzaam is als juriste bij “Port de Djibouti” en aldus een hoogopgeleide, financieel onafhankelijke vrouw is. Nog daargelaten dat de Raad niet inziet hoe een vrouw met een profiel zoals verzoekster voorhoudt op vrij eenvoudige wijze naar Europa zou kunnen komen, zijn de gegevens uit het visumdossier bijzonder nauwkeurig, voor de ambassade gemakkelijk verifieerbaar en dienen ze als echt te worden aangenomen. Verzoekster is dus ook op het punt van haar identiteit en profiel onwaarachtig. Deze vaststellingen doen derhalve afbreuk aan verzoeksters voorgehouden asielmotieven.

2.8. Daarnaast stemt de chronologie van de documenten in verzoeksters visumdossier niet overeen met de chronologie van haar relaas. Zo verklaart verzoekster op 24 november 2015 te zijn uitgehuwd, waarop verzoekster de volgende dag wegliep naar een vriendin, diezelfde dag door haar vader terug naar huis te zijn gebracht, vijf dagen thuis gezeten te hebben, en op de zesde dag tot bij N.H. vluchtte, waar twee dagen nadien het plan ontstond om naar het buitenland te vluchten (CGVS-verslag, p. 13, 15-16). Verscheidene documenten in het visumdossier zijn echter voordien afgeleverd. Zo werd verzoeksters paspoort op 30 april 2015 uitgegeven, zeven maanden voor haar voorgehouden problemen. Het attest van haar werkgever aangaande verzoeksters jaarlijkse vakantie werd afgeleverd op 26 november 2015, wanneer verzoekster beweerdelijk thuis zat opgesloten. Het attest van Port de Djibouti dat verzoekster voor dit bedrijf werkzaam was, alsook bankafschriften en het attest van de East Africa Bank, werden afgeleverd op 29 november 2015, wanneer verzoekster naar eigen zeggen nog niet het plan had naar het buitenland te vluchten. Verzoekster tracht voorgaande vaststellingen omtrent de incoherente data nog te verschonen door te stellen dat de smokkelaar voor deze documenten zou gezorgd hebben (CGVS-verslag, p. 19). Deze uitleg kan echter niet overtuigen, nu verzoeker ook intern strijdig is aangaande de verkrijging van haar reisdocumenten, zoals hierboven reeds werd aangehaald. De vaststelling dat de data van de documenten in het visumdossier niet stroken met de chronologie van verzoeksters asielrelaas haalt dan ook opnieuw de geloofwaardigheid van verzoeksters asielmotieven – het gedwongen huwelijk en de daaropvolgende opsluiting bij haar thuis – fundamenteel onderuit.

2.9. Zelfs de geloofwaardigheid van het door verzoekster voorgehouden gedwongen huwelijk wordt ondermijnd door haar incoherente verklaringen dienaangaande. Zo verklaarde verzoekster aanvankelijk dat haar vader en haar oom aanwezig waren tijdens de trouwceremonie (CGVS-verslag, p. 8). Wanneer haar later, nadat zij haar huwelijksakte had neergelegd, gevraagd werd naar de aanwezige getuigen op haar huwelijk, stelde verzoekster aarzelend, “Mijn oom?” (CGVS-verslag, p. 11). Gevraagd naar diens naam, stelde verzoekster weinig overtuigend “(twijfelt) hij is niet de broer van mijn vader. Ik herinner me de naam niet, het waren twee oudere mannen” en “Hij is niet een echte oom van mij, maar hij is een clanlid. Daarom zeggen we oom.” (CGVS-verslag, p. 11). Dat verzoekster aanvankelijk aangaf dat haar oom aanwezig was, om daarna te stellen dat het eigenlijk twee oude mannen – niet haar ooms maar clanleden – waren, toont slechts aan dat verzoekster haar initiële verklaringen heeft vergeten en deze dus niet op waar gebeurde ervaringen berusten. Waar het verzoekschrift nog aanvoert dat er in Djibouti naar clanleden als familieleden, in casu ooms, wordt gerefereerd, komt dit voor als een louter losse bewering ter constructie van haar relaas, die geenszins wordt ondersteund met objectieve elementen.

Daarnaast dient te worden opgemerkt de namen van de getuigen aanwezig op verzoeksters huwelijk op de door verzoekster neergelegde trouwakte – welke zij uit Djibouti zou hebben meegenomen naar België – vermeldt staan (CGVS-verslag, p. 10-11). De vaststelling dat verzoekster geen idee heeft van de namen van de getuigen, die worden vermeld op een document dat verzoekster naar eigen zeggen eind 2015, ondergraaft zowel de geloofwaardigheid van haar asielrelaas als de authenticiteit van het voorgelegde document.

2.10. De overige door verzoekster op het Commissariaat-generaal voorgelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas niet herstellen.

Een document moet, om bewijswaarde te hebben, immers coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, quod non in casu, gelet op het voorgaande.

De kopie van verzoeksters identiteitskaart toont hoogstens verzoeksters identiteit aan, wat niet wordt betwist.

Wat betreft de vaststellingen van de dienst radiologie van het ziekenhuis in Sint-Truiden dient te worden opgemerkt dat een medisch attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Bovendien vermeldt het medische attest dat er "geen recente fractuur aantoonbaar" is.

Het door verzoekster neergelegde medische attest aangaande genitale verminking stelt vast dat verzoekster een besnijdenis type II heeft ondergaan, wat niet wordt betwijfeld. Er wordt slechts vastgesteld dat verzoekster dienaangaande geen toekomstige vrees inroept, doch louter stelt dat zij wou aantonen dat zij als kind besneden werd (CGVS-verslag, p. 13).

2.11. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen omtrent haar asielmotieven en het opwerpen van losse beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen."

Verzoekster diende tegen deze beslissing geen cassatieberoep bij de Raad van State in.

2.4.2. Gelet op dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten, moet deze als vaststaand worden beschouwd. Eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dit verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekster betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.4.3. Waar verzoeksters volhardt in haar voorgehouden profiel en relaas, zoals uiteengezet in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming en stelt dat het visumdossier niet het hare is en door de smokkelaar werd opgemaakt en dat zij in Djibouti gedwongen werd uitgetrouwde (notities van het persoonlijk onderhoud van 21 februari 2019 (hierna: notities), p. 4), behoort dit tot beoordeling van haar eerste verzoek om internationale bescherming. Zoals hoger aangehaald werd geoordeeld dat geen geloof wordt gehecht aan haar voorgehouden profiel en levensomstandigheden in Djibouti, noch aan de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten ten gevolge van het gedwongen huwelijk.

2.4.4. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat ze opnieuw internationale bescherming heeft aangevraagd omdat haar problemen nog steeds actueel zijn en zij niet terug kan keren naar Djibouti. Ze voegt eraan toe dat ze een alleenstaande moeder van een meisje is en dat ze in haar naam en in naam van haar dochter een verzoek om internationale bescherming indiende en dat ze tijdens het gehoor herhaaldelijk duidelijk aangaf te vrezen voor besnijdenis van haar dochter.

2.4.5. Waar verzoekster louter volhardt in haar verklaringen zoals gedaan in haar eerdere verzoek brengt ze in het kader van huidig verzoek geen elementen aan van die aard om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien deze elementen ten tijde van die

eerdere beoordeling zouden hebben voorgelegen en vermogen aldus niet aan het gezag van gewijsde van de vorige beslissing te tornen. In tegenstelling tot verzoeksters beweringen stelde de Raad in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming vast dat verzoekster een hoogopgeleide, financieel onafhankelijke gestudeerde vrouw was, die geenszins aannemelijk maakte dat ze gedwongen was uitgetrouwde in Djibouti.

2.4.6. Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde scheidingsakte dat zij op heden gescheiden is en dat haar familie haar geholpen heeft bij deze scheiding. De geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde vrees voor vervolging omwille van haar voorgehouden gedwongen huwelijk in Djibouti wordt hierdoor fundamenteel ondergraven. Hoe dan ook is deze niet actueel meer. Immers blijkt dat – hoewel verzoekster in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming beweerd had dat haar vader haar had uitgetrouwde, hetgeen tevens de reden van haar vlucht uit Djibouti uitmaakte – haar vader, moeder, broers en zussen verzoekster hielpen om te scheiden (notities, p. 4). Zo verklaarde verzoekster dat, toen zij zich in België bevond, haar moeder, vader, broers en zussen aan haar echtgenoot A.B.A. de scheiding voorstelden, dat hij eerst weigerde maar nadien accepteerde en dat haar echtgenoot later ook zelf besloot dat hij de scheiding wilde (notities, p. 4, p. 6, p. 7). Verzoekster stelde dat haar vader de scheiding regelde, dat haar vader de beslissing nam en verzoekster hielp scheiden en dat haar vader akkoord was met de scheiding (notities, p. 6). Verzoekster legde in dit verband een scheidingscertificaat (nr. 50/2016) neer, opgesteld op 10 november 2016 door het Ministerie van Justitie van de Republiek Djibouti, waaruit blijkt dat haar vader als mandataris fungeerde om de scheiding legaal te laten voltrekken. Uit verzoeksters verklaringen en nog los van de vraag of het een authentieke akte betreft – kan aldus blijken dat verzoekster op heden geen conflict heeft met haar familie, noch dat haar familie haar (opnieuw) gedwongen zou uithuwelijken. Verzoekster beaamt hierdoor de conclusies uit haar eerste verzoek om internationale bescherming dat ze een gestudeerde onafhankelijke vrouw is.

2.4.7. Verzoeksters voorgehouden vrees ten aanzien van haar ouders dient dan ook in het licht van bovenstaande vaststellingen te worden gelezen. Verzoekster stelt dat haar vader en moeder ingeval van terugkeer naar Djibouti zullen vragen naar de manier waarop haar dochter werd geboren en dat ze zullen zeggen dat ze een kind kreeg buiten het huwelijk (*“Zou u persoonlijk problemen hebben in Djibouti indien u terugkeert naar Djibouti?”*, *“Vader en moeder zullen me vragen naar de manier waarop mijn dochter werd geboren, ze zullen zeggen dat ik een kind kreeg buiten het huwelijk en gewoon uit vriendschap met een man, enkel ik en zus weten dit”*, notities, p. 9). Verder verklaarde verzoekster dat haar ouders haar zullen slaan indien ze zegt dat haar dochter buiten het huwelijk werd geboren (notities, p. 10). Vooreerst blijkt dat verzoekster haar dochter registreerde onder de familienaam van haar ex-echtgenoot geregistreerd (zie geboorteakte S.B.A.; notities, p. 4, p. 11). Uit dit stuk kan in ieder geval niet blijken dat verzoekster een buitenechtelijk kind heeft. Haar verklaringen dat haar zus enkel op de hoogte is dat ze een kind heeft en dat haar ouders op dit moment evenmin niet weten dat haar dochter buiten het huwelijk geboren werd (notities, p. 9-10), zijn loutere beweringen. Voorts stelt verzoekster dat ze in geval van terugkeer naar Djibouti misschien wel zou kunnen verstoppen op welke manier haar kind werd geboren (notities, p. 10). Verzoeksters vrees ten aanzien van haar ouders ingeval van terugkeer naar Djibouti is louter gebaseerd op veronderstellingen.

2.4.8. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, moet er sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging. De toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 veronderstelt eveneens een reëel risico op ernstige schade. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-asielzoekster en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging of schade. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegronde, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het staat aan verzoekster om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken, *quod in casu non*.

2.4.9. Daarnaast haalt verzoekster de vrees voor vrouwelijke genitale verminking in hoofde van haar dochter S.B.A., geboren op 22 november 2018 in Ottignies-Louvain-la-Neuve (notities, p. 8), aan. Verzoekster haalt evenwel geen persoonlijke vrees aan die verband houdt met het risico op besnijdenis voor haar dochter.

2.4.10. Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat verweerder “*op flagrante wijze de materiële motiveringsplicht schendt door geen rekening te houden met de vluchtelingenstatus van de dochter van verzoekende partij. Dit vormt nochtans een van de hoofdredenen waarom verzoekende partij een nieuwe asielaanvraag indiende*”. Ze betoogt dat indien “*verwerende partij de mening is aangedaan dat er bescherming dient te worden geboden aan de dochter van verzoekende partij, dan dient er tevens - conform het beginsel van familiale eenheid - bescherming te worden geboden aan verzoekende partij*” en voert aan dat de huidige beslissing geen rekening houdt met het hoger belang van het kind. Verzoekster haalt artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 aan. Zij betoogt dat de huidige beslissing haar verplicht voor eeuwig gescheiden te worden van haar kind, wat eveneens een flagrante schending inhoudt van de rechten en het hoger belang van het kind. Verzoekster stelt dat ze onderdeel van het kerngezin is en wel degelijk in aanmerking komt voor bescherming omwille van de familiale eenheid. Zij verwijst naar artikel 2, j° van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011. Daarnaast wordt er volgens verzoekster “*tevens aan voorbijgegaan dat de bestreden beslissing impliceert dat de dochter van de verzoekende partij zal opgroeien zonder moeder - nochtans moet de richtlijn conform het hoger belang van het kind worden gelezen - considerans 18 van de richtlijn*”. Zij wijst erop dat gezinshereniging uitgesloten is voor haar, gezien dit niet mogelijk is tussen een ouder en een begeleide minderjarige, zoals *in casu*.

2.4.11. Overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Herschikking) (hierna: Richtlijn 2011/95/EU) luidt als volgt:

2.4.12. “*Het „belang van het kind” dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit*”.

2.4.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal inderdaad afzonderlijke beslissingen nam in hoofde van verzoekster en haar dochter S.B.A. en de hoedanigheid van vluchteling van S.B.A. werd toegekend. De commissaris-generaal stelde als volgt: “*In verband met uw minderjarige dochter S.B.A., geboren op Ottignies-Louvain-la-Neuve op 22 november 2018, hebt u, wat haar betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking in geval van terugkeer naar Djibouti aangehaald. Na een grondig onderzoek van de aangehaalde vrees in hoofde van dit kind heb ik besloten, haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat*”.

2.4.14. Het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van arrest van 2 december 2014, A (C-148/13), B (C-149/13), C (C-150/13)/ Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, Nederland benadrukt inzake overweging 10 van de Richtlijn 2004/83/EG (Overweging 16 van de Kwalificatierichtlijn) “*Deze richtlijn eerbiedigt de grondrechten en neemt de beginselen in acht die met name zijn erkend in het Handvest [...]. In het bijzonder tracht deze richtlijn de menselijke waardigheid, het recht op asiel van asielzoekers en hun begeleidende familieleden [...] ten volle te eerbiedigen*.” Daarom is het vaststellen van de gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade nauw verwant met de taak van beoordeling van bewijs en geloofwaardigheid die primair geregeld wordt door artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn. Echter indien de voorwaarden vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn voor de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming onder meer stelt dat de “*in lid 1 bedoelde elementen bestaan in de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden (eigen onderlijning), identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes, identiteits- en reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient*” dan kan uit het geheel van de voorwaarden niet blijken dat het louter gegeven dat een familielid als vluchteling werd erkend met zich meebrengt dat de andere leden een automatisch afgeleide vluchtelingenstatus zullen genieten.

2.4.15. De Raad wijst er in dit verband op dat waar artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermd. Artikel 23, lid 2 voorziet duidelijk in een situatie waar gezinsleden *“van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid”*. Artikel 24 van dezelfde Richtlijn stelt dat de *“gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen”*. Artikel 23, lid 3 van de Richtlijn 2011/95/EU voorziet dan weer de situatie waar het gezinslid van de persoon die internationale bescherming geniet dient te worden uitgesloten van internationale bescherming. En volgens artikel 23, lid 4 van de 2011/95/EU kunnen *“de lidstaten de daarin bedoelde rechten weigeren, beperken of intrekken om redenen van nationale veiligheid of openbare orde”*. Dit is dan ook geheel in de lijn van artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming en de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Nergens kan worden vastgesteld dat een persoon die geen internationale bescherming nodig heeft, of dient uitgesloten te worden van internationale bescherming deze bescherming toch zou moeten worden toegekend als gezinslid van de persoon die internationale bescherming geniet. De gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen (artikel 24 van de richtlijn). De Raad wijst erop dat verzoekster aldus gebruik dient te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

2.4.16. Elk verzoek om internationale bescherming dient aldus individueel te worden wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. De vaststelling dat er in hoofde van verzoeksters dochter S.B.A. werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet niets af aan de appreciatie van verzoeksters verzoek om internationale bescherming, die geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt. Verzoekster kan aldus niet zonder meer steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus van haar dochter teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

2.4.17. De Raad benadrukt nog dat het doel van de procedure tot verkrijging van de status van internationale bescherming is niet om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.4.18. Het is aan verzoekster om gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden en een schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, voorligt. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus houdt geen schending in van de desbetreffende artikelen. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoeksters gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn.

2.4.19. Verzoekster verwijst naar de richtlijn die wordt gehanteerd wat betreft de erkenning van ouders wiens kinderen erkend werden als vluchteling, welke zij tevens voegt bij haar verzoekschrift. Verzoekster kan niet inzien waarom verweerder haar eigen richtlijnen niet opvolgt en meent dat deze het beginsel van coherentie heeft geschonden.

Verzoekster is van mening dat verweerder *“het adagium "patere legem quam ipse fecisti" heeft geschonden omdat de commissaris-generaal altijd hetzelfde beleid heeft gehanteerd met betrekking tot de ouders van kinderen die als vluchteling worden erkend, zijnde: wanneer er een beslissing is om een kind te erkennen, wordt de moeder ook automatisch erkend wanneer zij asiel aanvraagt.”*.

2.4.20. De Raad stelt vast dat het neergelegde document *“Beleid CGVS als RvV een kind erkent als vluchteling en de ouders niet”* werd opgesteld door het Agentschap Integratie en Inburgering op 25 september 2014. Daargelaten dat het aangehaalde beleid van het CGVS – zoals omschreven door het Agentschap Integratie en Inburgering – dateert van 2014 en dus van meer dan 5 jaar geleden, herneemt de Raad dat verzoekster gelet op voorgaande in haren hoofde niet aantoonbaar te beantwoorden aan de wettelijke criteria en geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft aannemelijk gemaakt. De Raad benadrukt andermaal dat het gegeven dat er in hoofde van verzoeksters dochter S.B.A. werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus niets afdoet aan de appreciatie van verzoeksters verzoek om internationale bescherming, die geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt. De Raad herhaalt nog dat verzoekster manifest bedrieglijke verklaringen aflegde over haar identiteit, haar profiel, haar familiesituatie en reisweg. Ten slotte kan de Raad eveneens vaststellen dat verzoekster vooral haar eigen verblijfssituatie aanhaalt.

Ten slotte kan nog worden vastgesteld dat verzoekster gevraagd over de besnijdenis van haar dochter verklaart: *“Ik hou niet van VGV voor mijn dochter, mijn grootmoeder doet VGV, mijn tante ook” (...)* *“Ik bedoel, ik wil zeggen, als ik mijn dochter naar Djibouti breng zij haar zullen besnijden, niemand zal me beschermen en stop zeggen”*. Nergens uit haar verklaringen in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming kan blijken dat ze ernstig heeft nagedacht over (het vermijden van) een besnijdenis van haar dochter. Integendeel heeft eerder aandacht voor haar toestand dat zijzelf niet beschermd zal worden terwijl ze niet toelicht hoe ze zou proberen haar dochter te beschermen. Verzoekster blijft bij stereotiepe beweringen en het neerleggen van een NGO-attest.

2.4.21. De door verzoekster neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Het scheidingscertificaat werd hoger reeds besproken. De fotokopie van een geboorteakte op naam van haar dochter, S.B.A., afgeleverd op 6 december 2018 te Ottignies-Louvain-la-Neuve, het medisch attest van niet-besnijdenis op naam van S.B.A. opgesteld op 22 november 2018 te Ottignies, de fotokopie van een bijlage 26quinquies op naam van verzoekster en de e-mail van fedasil met de vraag een afspraak vast te leggen om verzoeksters kind te kunnen registreren betreffen allen elementen die niet betwist worden en kunnen geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

2.4.22. Verzoekster beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht, het maken van verwijten naar het CGVS, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.4.23. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. Er wordt geen gegronde middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK